

Szindbád a huszonegyedik században

Életre éhesen gömbölyödnek a felhők a rózsailatú tér felett. Kába párafoltok készülődnek visszatérni az égbe. Lomha mozgásúak a hajnali buszok.

Szindbád villamoscsikorgásra ébred. Még bolyong elméjében a tegnapi virágízű mulatság. Egy lassan kanyarodó jármű lámpája világítja be szobáját.

Öltözködés közben régi kedvesére gondol. Halványodik a múlt, de a szivárványemlék örökké él lelkében.

Legyalogol a harmadik emeletről. Ahogy kilép a kapun, egy kenyérszállító-kocsi benzinszaga csapja meg az orrát. Égett cipó illata – gondolja. Nagy léptekkel indul tovább.

Végét járja az ősz. Fagyosak a hajnalok. Ködben úsznak a szemközti házak. Szindbád bekapcsolja mp3-as lejátszóját. – Ó, igen... Akkor még volt romantika. A technozene sajnos lassan kihal.

Feltekint a vöröslő égre, villamosra száll. Könnyes szemmel ismét a régmúltra gondol. – Tisztaság – tűnődik. – Nem komplikáltak túl semmit. Szép és egyszerű szavakat használtak, mint: király, ütős, gáz, vaze, vágod... Beleborzong. Tudja, hogy ezeket az élet-ízű szavacskákat már nem használják. A piros sisakos jegyelőőr hölgy hangjára felocsúdik.

– Az utazási okmányát, avagy a pótdíjat kérem!

– Kis gerlicém, tessék parancsolni! Amúgy munka után dugunk egyet?

– Jaj, nagyon figyelmes, köszönöm a törődését, de nem tehetem.

– Ha nem tüzeltem fel, kérem, vonszolja arrébb magát, le kell szállnom.

Szindbád sálát hátracsapva lép le a járdára. Munkahelye még ötpercnyi járás. A biztonsági ember, mint egy óriásfenyő, lomhán Szindbádhoz fordul:

– Tisztelt uram, meg ne sértsem... igaz, hogy itt már az összes nőszemélyt meghágtá?

– Majdnem. Azt a néhányat, a vezér körül még nem mertem megkönyékezni.

Szindbád bánatosan lép a liftbe. A bágyadt fényű lámpa egyik nyarát idézi meg. A Balaton-parton ücsörgött, semmire sem gondolt, csak a sima víztükröt csodálta naplementekor. Festőpalettával, ecsetekkel közelített felé egy lengyel kurtizán, minden áron le akarta festeni meztelenül. Szindbád földre dobta ruháit, hogy modellt álljon. Ez a kárhozó félben lévő művészlélek volt életében az egyetlen, akit nem kapott meg.

Alighogy belép az irodába, Túrneú, a titkárnő kávéval fogadja. Szindbád nem főnök, csupán nagyon tud szeretni, és Túrneú egy roppant hálás vidéki lány.

Délután van. Az irodatársak lemennek ebédelni. Csak ő és Túrneú marad. Az alagsori étteremben éhes embertömeg. Az irodákban csupán néhány otthonról kosztoló, antinikotinista, túlbuzgó. És bent náluk, a fotelban Szindbád csücsül meztelen alsóval, ölében Túrneú lejt vad csípőtáncot.

Hazafelé alig tapasztal életet a természetben, csak mélysóhajú fények keltegetik egyre elő a telet. Néha két kopár fa között hirtelen elröppen egy-egy amorf madár. Szindbád a nyugalomtól átszellemülve lép be a fényképészhez.

- Tiszteletem! Készen vannak a képek?
- Uram, igazság szerint csak holnap kellene jönnie.
- Megfejelek, hogy beszakad a tarkód! Holnap itt lesz, vagy együtt ássuk a sírgödrödet!

Nagyon szerette volna azokat a képeket, ahol régi barátját búcsúztatják szeretteikkel, hisz újra visszatért hosszú évekre Amerikába. Van még a tekercsen néhány pikáns kép is, amit róla készített barátja egy legénybúcsúztatón.

Hősünk még betér a lombos tölgyfa alatt húzódó Shop Citybe. Otthon a maszturbálás okozza számára a legnagyobb örömet. Még akkor is, ha aznap özvegyet, lányt, titkárnőt megkapott. Önkielégít bőjtör, májusban, ha álmos, vagy épp a fürdőkádban. Néha a lépcsőházban is, amikor eltipeg mellette a felette lakó, büszke, szépséges dáma – Szindbád olyankor nem bírja konzerválni a friss élményt.

Óra nélkül él. A csökkenő vagy erősödő forgalomból, a falon átszűrődő hangokból tudja az időt. A közeli remizből kidöcögő első villamos nyikorgására ébred.

Éjszaka nem tud aludni. Egy korábbi elmélete izgatja, miszerint jómagá is épp olyan, mint a többi halandó. A természetből jöttünk. Városok, irodák, repülőterek, spermabankok mind mesterséges alkotások. Vissza kell térni az anyaföld közelébe.

Hajnali kettőkor útnak ered. A város tele van éjszakai járatokkal. Másfél óra buszozás, és jó harminc perc gyaloglás után ott ül, ahol már annyiszor képzeletben: az idilli, elhagyatott tóparton. Szörnyen fázik. Még legalább két óra, amíg kivilágosodik. Ebben a késő őszben aligha lesz tiszta az ég. Fekvőtámaszok, felülések, bőrének intenzív dörzsölése segít elviselni a hideget. Már látja a néhány méterre elterülő víztükröt, hamarosan a vízen úszó vékonyka jéglemezeket is. Beljebb csónakalakzatot formál a köd. Valahol mögötte a Napvadászok Dombja. Ha ez volna a tenger, délre szökne.

Munkába kellene menni. Sokat fog késni. Képtelen felállni. Kihaltabb a táj, mint éjszaka. A távolban se látni senkit. Még egyszer megpróbál szabadulni, de mozdulni sem bír. Elnehezdedtek a végtagjai, mindene forró. Némi merengés után rájön, hogy beleolvadt a festői szépségű tájba.

Olcsó vég

Szántóker Béla mindig megnézte, hogy mire költi a pénzét. Családját is erre buzdítja. Inkább legyenek szigorúan fogva a gyerekek, minthogy felelőtlenül pazaroljanak. Felesége, Pleorázsia kiskenyeres családban nőtt fel, ő is tudja, hogy mit jelentenek az ínséges idők.

Múltkor meglátogatták a hangyadombi közértet. Tizenhárom helyett tíz forintba került a zsemle; vettek is tizenöt darabot. A nyolc éves Szintecsonk szorgalmasan gyűjti az iskolabélyeget. Bepelenka, a kishúg, már három évesen tudja, hogy ugyanazt kell megenni vacsorára, ami ebédre marad.

Szántóker a reklámújságokat alaposan áttanulmányozza. Pleorázsia gyakran rászól, hogy ne nézze, mert kényszervásárlási kedvet kap. Szántóker épp készül

letenni a *Kerületi Vaklárma* című nyomtatványt, amikor egy szuperakción akad meg a szeme:

„Vásárolja meg sírját, előre gyártott, alakítható sírboltok, sírok hitelre is. Ne hagyja, hogy ellehetetlenedő világunkban gyermekeire maradjon a költséges temetkezés. Az igénylő névterve alapján betűvésés fél áron.”

– Pleorkám, nézd csak ezt!

– Már megint mit találtál?

– Egy olcsó sír-lakóparkot, nagyszabású kedvezménnyel. Ha most veszünk, 40%-al olcsóbb!

– Ó, a kerületi temető... nem ártana, nem ártana, főleg a gyerekek miatt.

– Holnap bemegyek...

Reggel Szántóker első útja a temetkezési irodába vezet. Hosszú szakállas úr kérdezi tőle:

– Gondolom a kedvezményes sírbolt...

– Honnan tudja?

– Ugyan már, huszonnyolc éves szakmai tapasztalat. Látszik magán, hogy nem költ drága holmikra, mégis a minőséget kedveli.

– Lehetne a bejárathoz közelit?

– Fondorlatos ember maga. A feltámadására gondol. Ne kelljen túl nagy utat megtennie a kijáratig azzal a legyengült testtel?

– Maga mindent tud? Hát, igen... örülök, ha a taximegállóig kiténfergek.

– Jöjjön, megnézzük, tudja, mint szalonban a gépkocsit.

– Rendszerben, de nem próbálom ki.

Megkötik a szerződést. Szántóker átutalja a pénzt. Alig várja, hogy fegyelmezett kis családjával ellátogasson a temetőbe.

Egy verőfényes vasárnap délelőtt mi is lehetne jobb program, mint a sírkert meglátogatása. Pleorázsia a sír láttán felkiált:

– De hisz ez gyönyörű! Talán még Irénéket...

– Irént hagyd ki, csak a miénk!

Leülnek a sírkőre, eszegetni kezdenek. Szintecsonk a többieket igyekszik szóraztatni, a környező elhaltak neveit olvasgatja tréfás hangon. A sima, napfényben csillogó márványablán Szántóker különleges díszírást lát képzeletben.

– Talán be lehetne vésetni a nevünket, most olcsóbb. Jaj, drágáim, nagyon megérte, és, ha gondozzuk, nem értéktelenedik el, még enni se kér.

Egyszerű életük kizökken unalmas kerékvágásából. Némi szint jelentenek a rendszeres sírlátogatások.

Halottak napján koraeste mennek ki. Milliányi ragyogó mécses, gyertya teszi fel az amúgy szomorúünnepélyességre a szentjánosbogár-hangulatot. Vesznek egy levelét hullató koszorút. Nem készültek költekezésre, de piszkosul le volt értékelve. Szántóker rutinosan lavíroz a sírkövek között, vakon is odatalálna. A mécseseket a hideg köre teszik, a koszorút pedig a tábla alá. Megállnak, megfogják egymás kezét, Bepelenka feltűnően izgága, szaladgálni akar a kövek között, de Pleorázsia egy kézszorítással figyelmezteti. Csendben állnak, az égő fények között. Valami történik a lelkekben, még a pára is megfagy a levegőben. Az idő csak erőlködik, de nem halad.

Szántóker nyugodt ember, de amikor Szintecsonk megkérdi, hogy ki van a sírban, dühösen rákiált:

– Fiam! Mi vagyunk idetemetve!!!

Pleorázsia még le brutális állatozza urát, majd csendben haza indulnak.

Szintecsonk dolgozatot ír. A téma szabadon választható, azzal, a feltétellel, hogy a családról kell szólnia. Megírta ötösre a halottak napi kalandot. A tanárnő vagy tízpercet nevet az irományon: „nahát, ez már annyira abszurd, hogy szinte képtelenség...” Szerinte a fogalmazás fikció, még akkor is, ha két nehéz közül kell választania: – lehet-e ilyen zseniális fantáziája egy ekkora gyereknek? Vagy valóban élhetnek ekkora barmok a Földön?

Szántóker jól érzi magát a sírnál, jobban, mint anyjánál vidéken vagy a szanatóriumi üdülőben. Olykor hét közben is kijár. Vasárnap a tervezett állatkert helyett a temetőbe mennek. A fellázadó Bepelenkát ismét anyja kézszerítése bírja jobb belátásra. Pleorázsia nem éli át mindazt, amit az ura, de vakon bízik benne, követi testben, lélekben. Szántóker elkeseredetten néz a sírtáblára.

– Már látom... Jaj! Éltem ötvenhat évet... Addig már csak nyolc év.

Zokogását Bepelenka zokogása kíséri. Pleorázsia és Szintecsonk átéli Szántóker virtuális elvesztését, lesújtva állnak, földre szegezett tekintettel. Szántóker hisztérikusan kifakad:

– Mi lesz veletek, ha már itt fekszek? Mikor jöttök mellém?

Mіндеgyikük hangosan sír és egymást ölelgeti. A közelben tartózkodók részvétellel nézik a – bizonyára fájdalmasan – gyászoló családot.

Szintecsonk az épp levegőhöz jutó apjához fordul:

– Bepelenka is meghal?

– Jaj, drága fiam, ne is mondd, szegény Bepelenka is itt fog nyugodni. Bizony, az ő kis neve is ide lesz vésvé... Jaj, de szörnyű! Ez iszonyatos!

Megadják a módját; tovább sírnak-rínak szürkületig. Kimerülten érnek haza, mintha valamennyien vagy hatszor meghaltak volna.

Pleorázsia javaslata, hogy menjenek el egy olcsó last minute útra a tengerhez. A repülőjegy és maga a nyaralás is extrém olcsó. Na, és egész más kikapcsolódás, mint a sírséták.

Elutazás előtt Szántóker telepakolja a sírt leértékelt, hervadozó krizantémmal. Már csak akkor beszélnek nosztalgiától áthatottan a sírről, amikor a felhők között, Görögország felé repülnek. Hallani a pilóta bekapcsolva maradt hangszórójából: „... franca! Olcsó húsnak híg a le...” A repülő zuhanni kezd. Egy hegygerinche csapódnak.

Húsból, bőrből, vérből semmi sem marad. Bőröndök, ruhák, órák szertesztét.

A fekete doboz csupán az egyik utas gondolatát rögzíti:

„Mennyi pénzt fizettem érte! És ki a fene fogja belakni? Irénék nem...”